

Gyerekkoromban hátul, a kertünkben volt egy wigwamom: bambusZRúd, rajta vékony sárga vászon, körben kicövekelve a gyepre. Mindig oda mentem, ha a szüleim veszekedtek. Hasra feküdtem, ujjamat a fülembe dugtam, és olyan erősen szuggeráltam a vászon szegélydíszén lévő piros állatkákat, hogy egy idő után tánkra perdültek, szaladni kezdtek, és én már nem is a kertben voltam, hanem egy síkságon, rojtos özbőr tunikában, tolldísszel a fejemen, mint a sok bátor harcos a filmekben, amiket szombat délelőttönként néztem a közeli moziban.

Már kiskoromban is szívesebben időztem odakint, a sátramban, mint odabent, a házban. A sátor volt az én terem. Olyan nagy volt, amilyennek képzeltem, tehát végtelenül hatalmas. A házat viszont minden nagyszerűsége és tágassága ellenére kicsinek és fullasztónak találtam. Tele volt zsúfolva *dolgokkal*, meg anyám és apám keserűségével. Mindketten régészek voltak, a múlt szerelmesei; megsárgult papírokkal, ősi leletekkel, poros tárgyakkal teli dobozokkal vették körül magukat, elveszett civilizációk törékeny, omlékony burkaival. Sosem értettem, engem miért akartak: a világ legnyugodtabb csecsemője, a legszobatisztább kétévese, a legszorgalmasabb kisiskolása is szétrombolta volna azt a múzeumi nyugalmat, amibe ők burkolták magukat. Abban a házban el voltak szigetelve a világ többi részétől, egy buborékban éltek, ahol úgy szállt a por, hangtalanul, mint a műhó egy hóesős gömbben. Tényleg nem az a gyerek voltam, aki illett volna ide, hanem egy kis vadóc, egy hangos, rendetlen, szófogadatlan kislány.

A goromba, fiús játékokat szerettem, nem a lányok pepecselős, szerepjátszós időtöltéseit. Voltak babáim, de azokat inkább lefejeztem vagy megskalpoltam, vagy eltemettem őket valahol a kertben, aztán elfelejtettem, hová. Az meg végképp nem érdekelt, hogy az idétlenül vékony, rózsaszín babákat a rovarszerű testükkel és a dróthajukkal divatos ruhákba bújtassam, amit a többi lány olyan rajongva imádott. Az se nagyon izgatott, hogy rajtam mi van: fontosabb volt, hogy sárbombákat és különféle parittyákat gyártsak, hogy végki-merülésig üldözősdit játsszak, hogy bunkert építsek, vagy félmeztelenül rohángáljak, még télen is.

– Te kis vadember! – így dorgált az anyám, és egy csípőset vágott a hátsómra. – Az isten szerelmére, Isabelle, vegyél fel valamit! – Mindezt a lehető legkomolyabban adta elő, már amennyi komolyságot a raccsolós francia akcentusa megengedett, s mintha azt hitte volna, hogy ha ódivatú nevem becézetlen alakján szólít, már azzal is belém olt némi civilizált viselkedést. Nem nagyon sikerült neki.

A barátaim Izzynek hívtak: ez passzolt a káoszhoz, ami voltam, az örök zszizségéhez és a lármához – nehéz lehetett kibírni.

A házunk mögötti kertben a barátaimmal cowboyosdit, indiánosdit, zulusdit játszottunk, a kertből szedett bambusznádak jelképezte kardokkal és pajzsokkal, játék íjjakkal és nyilakkal fölfegyverkezve mi voltunk Artúr király és Robin Hood. Ha Robin Hoodot játszottuk, mindig fegyverhordozó akartam lenni vagy a nottinghami bíró – vagy bármi, csak ne Marian. A történet általam ismert változataiban ez a Marian azon kívül, hogy börtönbe csukják és/vagy megmentik, nem csinál semmit, és ez engem nem hozott lázba. Kit érdekel, ahogy ott ájuldozik a börtönben? Én birkózni akartam, verekedni a botokkal, mint afféle fiúsított lány. Ez a hatvanas évek

végén, a hetvenes évek elején történt, Marianból, Guineveréből, Arwenből és a legendák többi szolgálatkész hősnőjéből még nem csinált bátor, rámenős csajokat a *girlpower*. Sápadt és csinos barátnőimmel ellentétben egyszerűen túl csúnya voltam ahhoz, hogy hősnő legyek. De ez nem izgatott, szerettem csúnya lenni. Vastag szálú, fekete hajam volt, a körmeim alatt sötét kosz, a lábamon sebhelyek – nekem így tetszett. Hogy üvöltöttem, amikor anyám elzavart fürdeni, meg amikor jött a natúrszappanjával, vagy ki akarta fésülni a hajamat! Ha éppen vendégeik voltak, ami megesett néha, előre szólnia kellett nekik:

– Ne törődjete a sikoltozással, csak Isabelle az. Utál hajjat mosni.

Harminc év elteltével rám sem lehet ismerni.

Aznap, amikor az ügyvédhez mentem átvenni az apámtól megörökölt levelet, klasszikus Armani nadrágkosztüm volt rajtam, magas sarkú Prada cipővel. Valaha kezelhetetlen hajam nettül levágva, szolid, vállig érő fürtökbe egyenesítve, az arcom diszkréten, de profin kifestve. A körmeim alatti gyászkeret helyét praktikus szögletesre reszelt francia manikűr vette át. Tényleg a sors iróniája: pont olyan volt a külsőm, amelyet anyám, ha még él, buzgón helyeselt volna. Még nekem is – aki az egykori piszkos kis huligánfigurámtól a mostani, gondosan összerakott üzletasszony-megjelenésemig vezető hosszú út minden egyes lépését végigjártam – nehéz volt összeegyeztetni a kettőt.

Apám levele rövid volt és rejtélyes, s ez így volt rendjén, mert apám maga is rövid (úgy értem: alacsony) és rejtélyes férfi volt. Ez állt a levélben:

Drága Isabelle!

Tudom, apaként is, férfiként is nagy csalódás voltam számodra. Nem kérem a bocsánatodat, és azt sem kérem, hogy megérts. Bármit tettem, rossz volt: tudtam akkor is, tudom most is. Egyik rossz döntés vezet a másikhoz, aztán megint másikhoz és megint egy másikhoz; katasztrófába torkolló események láncolata. E katasztrófa mögött egy elmondatlan történet áll, de azt nem az én feladatomban elmondani. Neked kell összerakosgatnod a magad számára, mert a tiéd, és én nem szeretném sem helyetted újraértelmezni, sem elrontani, ahogy minden egyebet elrontottam. Tehát rád hagyom a házat, és azonkívül még valamit. A padlásán találsz egy dobozt, rajta van a neved. A dobozban „irányjelzők” vannak, talán így lehet nevezni őket. Tudom, hogy mindig hadilábon álltál a világgal, amibe belecsöppentél, s ez legalább felerészben az én bűnöm, de mostanra talán már kiegyeztél a körülményekkel. Ha igen, felejtse el ezt a levelet! Ne nyisd ki a dobozt! Add el a házat, úgy, ahogy van! Ne ébreszd fel az alvó vadállatot! Menj békében, Isabelle, a szeretetem legyen veled. Bármilyen keveset ér is.

Anthony Treslove-Fawcett

A levelet az ügyvéd holborni irodájában olvastam el – körülbelül tízpercnyi gyors sétára a munkahelyemtől, ahol magasan fizetett adótanácsadóként dolgozom –, a jogtanácsos és az asszisztense végig kíváncsian figyelt. A borítékban voltak a házhoz való kulcsok is, egy ütött-kopott bőrtartóra fűzve.

– Minden stimmel? – kérdezte a jogtanácsos derűsen. Furcsa kérdés, ha valakinek épp meghalt az apja, bár azt éppen nem tudhatta, hogy az említett apával az eltelt harminc évben nemigen találkoztam, legalábbis személyesen.

Úgy remegtem, hogy alig tudtam megszólalni.

– Igen, köszönöm – nyögtem ki, és ügyetlenül a táskámba

söpörtem a levelet és a kulcsokat. Minden lelkierőmet összeszedve olyan vidám mosolyt küldtem felé, ami még a vak Jusztíciát is elkápráztatta volna.

Az ügyvéd igyekezett titkolni afölötti csalódottságát, hogy nem avatom be, miről szól a levél. Egy dossziét nyújtott felém, majd nagyon gyorsan beszélni kezdett.

Ki innen, csak erre vágytam. Napfényre és szabad térre volt szükségem. Úgy éreztem, a tömött polcok, az iratszekrények egyre jobban rám borulnak. Sűrűn és sebesen röpködtek felém az olyan szavak, mint „hitelesítés” meg „befagyasztott számlák”, meg „jogi procedúra”, mintha zakkant legyek zümmögtek volna a koponyámban. Végül mondat közben föltéptem az ajtót, kirohantam a folyosóra, és lemenekültem a lépcsőn.

Amikor apám elhagyott minket, tizennégy éves voltam. Nem sírtam, egy könnyet sem ejtettem. A hiányával kapcsolatban vegyes érzéseim voltak: gyűlöltem, amiért lelépett tőlünk, megvettem, amiért elmenekült tőlünk és magunkra hagyott minket, ám időről időre gyászrohamok törtek rám, mert néha tudott ő apa is lenni, ez hiányzott, és ugyanakkor meg is könnyebbültem, hogy nincs ott velünk. Könnyebb lett az élet, igaz, egyúttal hűvösebb és szegényesebb is. Anyám biztosan szenvedett miatta, de nem mutatta. Nem volt egy nyíltszívű nő az én anyám, nem is értettem őt soha: egész életemben rejtély maradt számomra. Apám a robbanékony-ságával, az indulatosságával közelebb állt hozzám. Anyám volt a tökéletes Jégkirálynő: hideg és udvarias, csak az az arc érdekelte, amit az ember a világnak mutat. Amikor eljött a gyerekevelés ideje, gondosan felügyelte az iskolai előmene-

